

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

19^e JAARGANG

21 MAART 1947

8 BLZ. No. 19

Met diep leedwezen geeft de Senaat kennis van het overlijden van

JAAP DIRK DE JONG.

lid van het Delftsch Studenten Corps

In verband hiermede heeft het Corps tot Dinsdag 25 Maart den rouw aangenomen.

★

In memoriam Jaap de Jong

Onverwacht en fel trof ons het bericht van zijn overlijden.

Reeds geruimen tijd waren wij er op voorbereid, doch wij hadden ons er niet mee kunnen verzoenen, dat zijn jonge, taaie lichaam in de uitputtende strijd het onderspit zou moeten delven. Dat juist het feest, waar hij met zooveel vreugdevol aan deelnam, de aanleiding moest worden tot dit rampzalige gevolg, maakt zijn dood voor ons dubbel tragisch.

Buiten blinkt het heldere voorjaarslicht op de straatsteenen en de warme zonnestrallen doen het ijs in de grachten smelten. Onwetende menschen spoeden zich, vroolijk prattend, her- en derwaarts.

Wij willen en kunnen niet beseffen, Jaap, dat je voorgoed uit ons midden weggerukt bent, dat je deze wedergeboorte der natuur niet eens meer hebt mogen beleven. Toch moeten wij.

Maar het zal schrijnend leeg zijn, nu we voortaan je zonnig humeur moeten missen. Vooral de laatste tijd — en dat moge ons een troost zijn — gaf je blijk van een sprankelende levensvreugde, je enthousiasme voor Laga zal door weinigen geëvenaard zijn. Daarnaast beloofde je intelligentie een vlot verloop van je studie hier in Delft, de heele wereld lag voor je open. Het heeft niet zoo mogen zijn en we zullen het in de toekomst moeten stellen zonder je levenslust, je bereidwilligheid en je soms haast overdreven bescheidenheid, eigenschappen, die misschien velen onbekend waren. Ons nief. Wij zullen je niet vergeten.

G. ALBERDA.

De feestelijkheden ter gelegenheid van de 99ste Diës Natalis van het Delftsch Studenten Corps zijn afgelast. Slechts de officiële plechtigheden — de receptie en de diës-rede — hebben plaats gehad.

REDE, UITGESPROKEN DOOR DEN HEER P. C. VIETS, PRESIDENT VAN DEN SENAAAT VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS, OP 20 MAART 1947, TER GELEGENHEID VAN DEN 99sten DIES NATALIS VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

*Mijne Heeren Senatoren en Eereleden van den Senaat,
Mijne Heeren bestuurders van de Sociëteit „Phoenix”,
Mijne Heeren leden van het Delftsch Studenten Corps,
Mijne Heeren,*

Wanneer ik hedenavond het woord tot U mag richten, om de nabije geschiedenis van het Delftsch Studenten Corps te memoreeren en te trachten een beeld van het afgelopen jaar te vormen, dan is het wel onder bijzonder droevige omstandigheden.

Nog geen week geleden werden wij geplaatst voor het diep tragische gebeuren, hetwelk onze gemeenschap van zoo nabij trof. Bij ons samenzijn op deze anders zoo luisterrijke avond ontbreekt ons de lust tot uitbundige feestvreugde en gaan onze gedachten in de eerste plaats uit naar hem die op dit oogenblik niet meer met ons is. weggerukt uit het leven dat voor ons welhaast onveranderd verder ging. Morgen rust op de Senaat de droeve plicht de Jong ten grave te dragen. Wij brengen nu een eerbiedige hulde aan zijn nagedachtenis.

Hecht weten wij op oogenblikken als deze de band welke ons als leden van het D.S.C. bijeenhoudt en bij velen zal misschien het enthousiasme om bij te dragen tot het verstevigen van die band levendiger zijn dan ooit. Wel is het te wenschen dat dit besef gedurende het geheele Corpsjaar wakker blijft, want juist nu de rust in de studenten-maatschappij langzaam maar zeker terugkeert en wij vrijwel niets meer merken van de stormen die over ons gingen, rust op ons de plicht het Corps te steunen en ervoor te waken dat niet lijdelijk toezien ons voert naar een periode van stilstand waarin onvermijdelijk de kiem voor een achteruitgang schuilt.

Om van het jaar dat achter ons ligt een zoo juist mogelijk beeld te verkrijgen, wil ik allereerst de plaats welke het Corps in de Hoogeschool Gemeenschap inneemt aan een beschouwing onderwerpen. In dit verband valt direct op de belangrijke beslissing welke in de Corpsvergadering van 2 Juli j.l. genomen werd. Een beslissing die slechts door een vastberaden houding der Senaat Gerzon tot stand kwam en die van fundamenteel belang voor de ontwikkeling van het Corps is geweest. Hierdoor immers werd het besloten karakter van het Corps vastgelegd en de zoo belangrijke waarborg verschaft dat het Corps niet gereduceerd zal worden tot een papieren lichaam. Het was noodzakelijk deze beslissing te nemen, omdat het Corps nimmer een dergelijke krachtproef te boven zou zijn gekomen. Een streep werd hiermede gezet onder de pogingen tot verwzenlijking van de plannen die het vormen van één allesomvattende vereeniging beoogden; en velen meenden ten onrechte dat hiermede tevens een streep werd gezet onder de uitgingen van het in den oorlog zoo sterk ontwikkelde gevoel voor saamhorigheid en zagen een volledig terugvallen naar de oude verhoudingen in het verschiet.

Talrijk zijn echter de verschijnselen die de juistheid van een dergelijke meening tegenspreken en die duidelijk bewijzen dat het Corps zich allerminst weer in eigen kring teruggetrokken heeft en taken buiten het Corpsverband niet tot de zijne zou rekenen.

Het zou mij te ver voeren hier een volledig overzicht van deze teekenen te geven, doch ik wil in dit verband wijzen op de ontwikkeling van den Delftschen Studenten Raad en de verschillende Commissiën en stichtingen welke namens of in overleg met den Raad optreden. Verheugend is het hierbij te kunnen constateeren, dat bepaalde groepen, naast den tijd die studie en Corps van hen vragen, nog de gelegenheid vinden hun krachten in dienst van de studentengemeenschap in haar geheel te stellen.

Doch het zijn slechts bepaalde groepen die hier op de bres staan voor datgene wat gedragen zou moeten worden door het geheele Corps. Nog te weinig vindt men in breede kring belangstelling voor de problemen welke in den D.S.R. behandeld worden. En toch pas wanneer ieder Corpslid zal gaan beseffen zijn taak in dezen te hebben, zal de studentengemeenschap het best gediend blijken te zijn met een besloten en daardoor bloeiend Corps. Hoe langer hoe meer steekt de D.S.R. gunstig af bij de verstrekkende reconstructie-pogingen in andere steden, doordat hij als college van overleg de autonomie der aangesloten vereenigingen onaantastbaar stelt en daarmede een waarborg schept voor eendrachtelijke samenwerking. De verhouding tot de andere Delftsche Vereenigingen is dan ook goed te noemen en hoopvol kan de D.S.R. zijn ideale der Hoogeschool Gemeenschap nastreven. De hooge eischen welke in deze aan het Corps gesteld zijn zullen niet te hoog blijken te zijn, wanneer meer dan historische overwegingen zijn plaats in de Delftsche Wereld bepalen.

Tot zoover de verhoudingen rondom het Corps. Thans wil ik met U enkele toestanden en gebeurtenissen welke betrekking hebben op het innerlijke Corpsbestel naar voren halen, om tenslotte hierover een oordeel uit te spreken.

Hoe langer hoe meer heeft de meening postgevat, dat het groote aantal leden en wel speciaal het groote aantal te jaars een verschijnsel is, waarbij men zich lijdelijk heeft neer te leggen en dat het niet binnen het vermogen der Corpsleden zou liggen om de ongewenschte gevolgen welke dit met zich medebrengt tegen te gaan

of althans te verminderen. Het hoogst ongewenschte verschijnsel, dat een gedeelte der leden elkaar niet kent en dat de opvoeding der te jaars zich grootendeels beperkt tot onpersoonlijke gesprekken, accepteerd men alsof het niet eens de moeite zou loonen een aanvang met de bestrijding van dit euvel te maken. In mindere mate worden de jongeren gewezen op hun rechten en plichten in de zalen der Sociëteit en op de terreinen der ondervereenigingen en slechts bij uitzondering ontmoeten zij de moeilijkheden waarvoor eertijds de jongeren kwamen te staan. Leent zij echter nimmer deze gewijzigde omstandigheden ten hunner gunste uitleggen en zich verbeelden dat hun betrekkelijke rust aan eigen verdienste is te wijten. Slechts een ruim begrip voor de gewijzigde omstandigheden en het besef dat meer nog dan anders van hen zelf gevraagd zal worden, zal hun opvoeding tot een voorspoedig einde kunnen brengen.

Laten van hun kant de ouderen ook niet vergeten, dat fouten welke nu nog maar symtomatisch zijn en het Corpsbestel niet beïnvloeden, over enkele jaren, wanneer de leiding van het Corps bij het huidige te jaars berust, funest zullen blijken te zijn. Pas wanneer in alle geleidingen de nadeelige gevolgen van het groote ledenaantal overwonnen zijn, zal men kunnen spreken van een waarlijk besloten Corps.

De financiële positie van het Corps is niet onbevredigend te noemen. Het systeem van progressieve contributieheffing werd, mede door praktische moeilijkheden bij de ten uitvoerlegging, niet ingevoerd. Wel werd op ruime schaal geheele of gedeeltelijke vermindering van contributie voor fin. weinig draagkrachtigen verleend. De geldelijke verplichtingen welke dan activiteiten der ondervereenigingen met zich medebrengen, werden zoo laag mogelijk gehouden, zonder evenwel afbreuk te doen aan de waarde der feestelijkheden. Te betreuren is het echter dat nog te dikwijls onnodige uitgaven uit sleur gedaan, of verplicht geacht worden.

Afstappende van het meer algemeene overzicht, wil ik thans met U de verrichtingen van de Corpscommissiën en de ondervereenigingen aan een nadere beschouwing onderwerpen.

De Stem- en Schouwburg-Commissie had vele male de gelegenheid haar deskundigheid bij het leiden der stemmingen te toonen en wist niet zelden het ledenaantal der betrokken vereeniging te vergrooten. Door het verkrijgen van aanzienlijke reducties, brak zij met een welhaast traditioneel geworden gewoonte.

De Commissie tot redactie van het Officieel Orgaan „De Spiegel” compenseerde in het afgelopen jaar op verdienstelijke wijze het tekort aan inzendingen van de leden en wist het peil van haar blad te verhoogen. Te betreuren is het dat, speciaal op oogenblikken waarop de strijd over interne problemen fel oplaaid, van de Spiegel als discussie-orgaan zo weinig gebruik gemaakt werd.

De Almanak maakt behoudens enkele onvolkomenheden een goeden indruk. De teekeningen zijn over het algemeen zeer goed te noemen en enkele mengelwerken zijn voortreffelijk. Niet alleen spoorde de Commissie de leden tot inzenden aan, maar zij wist ook de uitreiking en wel speciaal de ontvangst der Hoogleraren tot een waardig succes te maken.

De voorloopige feestcommissie voor het lustrum 1948, heeft haar werkzaamheden aangevangen, door in verschillende kringen het ontwerpen van een lustrumspel te stimuleeren.

De sociëteit „Phoenix” beleefde op onvergetelijke wijze haar 100-jarig bestaan. De feestelijkheden welke hiermede gepaard gingen, getuigden van veel initiatief van de zijde van het Bestuur en haar Eereleden en beantwoordden, ondanks enkele tegenslagen, ruimschoots aan het gestelde doel. Een groot gedeelte der te jaars maakte op lofwaardige wijze gebruik van de ruime gelegenheid tot het ontplooiën van activiteit.

Het sociëteitsleven heeft niet haar oude vormen teruggevonden. Voor zoover dringende tijdsomstandigheden hiervan een oorzaak zijn, is dit alleszins te rechtvaardigen, maar wanneer steekhoudende argumenten een richtlijn blijken te zijn, dan heeft het D.S.C. een gevoelig verlies geleden. Nog te weinig merkt men in de zalen van de ondervereenigingen en disputen, terwijl het toch juist deze moeten zijn die het sociëteitsleven stimuleeren, om er zelf tenslotte de vruchten van te plukken. Teveel ziet men, kort na het beëindigen van een feestelijk gebeuren, de zalen leegstromen, en het schijnbaar nuttelooze gesprek als overbodig kwalificeeren. Wie zoekt naar het nut van het sociëteitsbezoek, vindt niet de helft van haar waarde.

Het D.S.M.G. „Apollo” kan zich verheugen in het bezit van leden, die niet alleen over uitmuntende muzikale capaciteiten beschikken, doch er evenzeer van doordrongen zijn dat in de eerste plaats belangstelling en een goede onderlinge geest den grondslagvormen van het welslagen van een vereeniging. Het Heerenconcert was hier het duidelijke bewijs van.

Het D.S.T.G. vierde haar 13e lustrum met een opvoering welke tot ver buiten Delft warm werd ontvangen. Dat dit tamelijk hooggegrepen stuk niet boven de draagkracht der spelers ging stemt bijzonder hoopvol voor de toekomst. Het bal na afloop onderstreepte nog eens de ervaring welke het bestuur op dit gebied heeft. De intieme viering van het lustrum werd besloten met een geslaagd en druk bezocht eerenledencabaret.

Het D.S.D.G. „Vrije Studie” kon zich niet verheugen in de belangstelling van het meerendeel der leden. Het enthousiaste bestuur wist evenwel steeds een minderheid der leden voor haar lezingen te boeien.

De D.S. Debating Club weet nog steeds met haar voordrachten over actuele onderwerpen volle zalen te trekken. Niet zelden echter neemt het stellen van vragen de plaats van het debat in en het zal een punt van overweging voor het bestuur moeten zijn om naast dit soort lezingen enkele avonden in besloten kring te organiseren, teneinde het debaterende karakter der club tot zijn recht te doen komen.

Alhoewel de D.S.R.V. „Laga” op de varsity de overwinning niet kon behalen, oogsten enkelen van haar ploegen, verscheidene successen. Dank zij de toewijding van enkele ouderen en het enthousiasme der jongeren, kwam Laga in een snel tempo zijn aanvankelijke moeilijkheden te boven. De bijzonder geslaagde lustrumwedstrijden en het veel omstreden bal na afloop vormden een hoogtepunt in het Laga-leven.

De S.C.V. te Delft ontbeert nog steeds een eigen manege, maar

REDACTIONEEL

Wintermiddag.

wist desondanks een bijzonder geslaagde uitvoering te organiseren. Indien deze vereniging met het zelfde enthousiasme en doorzettingsvermogen zal blijven werken wanneer zij eenmaal de beschikking over een manege zal hebben, dan beloofd het concours hippique een hoogtepunt in het komende lustrum te worden.

De D.S.S.G. en A.V. „Odin” is een vereniging waarvan men de leden meer op de sportvelden dan op de zalen der Sociëteit aantreft.

De D.S. Voetbal Vereniging draagt hoe langer hoe meer het karakter van een dispuut en weet daardoor een zeer bijzondere geest in haar midden te kweken. Zij speelde met goed gevolg enkele traditionele wedstrijden.

Het bestuur van de D.S. IJclub wist niet te profiteren van de uitnemende kansen welke haar dezen winter geboden werden en vermocht niet de successen van haar ploeg tijdens de interacademiale te aanschouwen.

De D.S.H.C. leidde een bloeiend bestaan en beperkte haar activiteiten niet tot het hockeyveld. Zoowel het eerste als het vierde elftal zijn een voorbeeld voor de geheele vereniging.

De D.S.L.T.C. had te kampen met materiaalschaarschte, maar organiseerde evenwel een onderlingen wedstrijd.

Haar team won op glorieuse wijze de interacademiale wedstrijden in Groningen.

De D.S.R.C. onderhield vele internationale betrekkingen.

Uit het midden der D.S. Weerbaarheid stiede zich een bestuursamen, hetwelk met ongeduld den dag afwacht waarop zij hun fraai geuniformeerde rivalen zal kunnen verslaan.

De D.S.A.F.V. kwam ter gelegenheid van haar 11e lustrum met een van enthousiasme en vindingrijkheid getuigende film naar voren. Een krachtproef welke spoedig te veel voor haar zou blijken te zijn.

De D.S. Schaakclub „Paris” trad niet op den voorgrond, doch diende in kleinen kring het belang harer leden.

De D.S.M. organiseerde een vosseljacht, waaraan voor het eerst sedert 1940 enkele motorrijders deelnamen.

De D.S. Alpenclub ondervindt de moeilijkheden van iedere vereniging welke haar activiteiten niet in Delft ontplooit.

Mijne Heeren, het s verheugend aan het einde van deze opsomming te kunnen constateeren, dat niet alleen de belangrijkste verenigingen een opbloei vertoonen, maar dat vrijwel alle verenigingen lofwaardige pogingen in het werk stellen hun activiteiten van weleer terug te vinden. Pogingen welke niet zelden met succes bekroond werden.

Een schrill contrast hiermede vormt het kwijnende bestaan hetwelk op enkele uitzonderingen na, de dispuuten leiden. Werkelijk levenskrachtige dispuuten zijn er slechts weinigen, terwijl er des te meer zijn die in wezen hebben opgehouden te bestaan.

Bij dit merkwaardige verschil tusschen ondervereenigingen en dispuuten wil ik een oogenblik stilstaan en mij afvragen of het D.S.C. werkelijk alleen dan het aangename kan waardeeren, indien het nuttige ermede verbonden is. Helaas is dit in groote trekken zoo. De spontane en uitbundige vreugde, louter en alleen maar om der wille van de vreugde, is slechts zelden te vinden.

Veeleer schijnt een verdieping van de belangstelling in problemen van uiteen loopenden aard, hiervoor in de plaats te zijn gekomen. Op zich zelf genomen zou dit een verheugend verschijnsel te noemen zijn. Want indien werkelijk de grondslagen van het Corps veranderd waren en een uitgesproken geestelijke activiteit zijn intrede had gedaan, dan had het Corps voldaan aan een van de eerste eischen die men er aan stellen moet, n.l. dat het leeft.

Van een opbloei van het geestelijk leven in alle geledingen is echter weinig te bemerken en een verdieping der belangstelling is zeer zeker niet algemeen te constateeren. Wel is het duidelijk dat de spontaneiteit zijn plaats heeft moeten inruimen en dat er niet iets waardevolers voor in de plaats is gekomen.

Opvallend is eh ook, hoe dikwijls en wel speciaal bij feestelijke gelegenheden de verschillende gewoontes en gebruiken met een pijnlijke nauwgezetheid en een plichtmatige ernst ten uitvoer gebracht worden en welk een leegte er ontstaat wanneer niet langer de uitingen van dat oogenblik gericht worden door de overleveringen. Het is soms of dan een kijkspel ten einde loopt.

Maar niet alleen bij feestelijke gelegenheden is dit op te merken. Zelfs in den dagelijkschen omgang zijn er velen, wier hoogste symbool van het Corps wordt uitgedrukt door het woord „mores”.

De tradities en gewoontes die wij van onze voorgangers gekregen hebben, zijn ons een dierbaar goed en wij weten hen onvervreemdbaar van het Corpsleven en onmisbaar voor het geven van vorm en relief. Maar diegene die het hoogste belang van het Corpsleven ziet in het ten uitvoer brengen der mores, ruimt hen hiermede een te groote plaats in, ten koste van datgene wat het belangrijkste is, n.l. het Corpsleven zelve.

Want mores en traditie zijn slechts een omhulsel dat alleen waarde heeft door de geestkracht en het leven waarmede het gevuld wordt.

M.H. Enkele factoren die mede het leven in het D.S.C. beheerschen, heb ik in Uw herinnering gebracht.

Oogenschiijnlijk beweegt het Corpsleven zich in een goede richting en vele hoopvolle aspecten heb ik vanavond voor U mogen schetsen. Een sombere ondertoon bij dit alles is evenwel niet te missen. Telkens zien we met verontrusting hoe het Corpsleven aanvaard wordt omdat het ons zoo bijgebracht is en hoe weinig de overtuiging leeft dat wij het Corpsleven zelf moeten maken en dragen.

Indien, om een voorbeeld te noemen, iemand van oordeel is dat nachtelijk sociëteitsbezoek te laat een aanvang neemt, dan is het zijn volste recht hierin zelf verandering te brengen en geen historische gronden zullen hem er toe moeten brengen om te berusten in een toestand welke hij als onjuist ziet.

Wij zullen zelf moeten zoeken naar vorm en inhoud van het Corps. Wijzende op talloze moeilijkheden welke het D.S.C. in zijn bijna 100-jarig bestaan te boven kwam, wil ik eindigen met de hoop uit te spreken dat wij allen doordrongen zullen raken van de nooden van het Corps, maar tevens uit de ongekende mogelijkheden welke het biedt de kracht te putten om door een gezamenlijke inspanning het Corps een periode van grooten bloei tegemoet te doen gaan.

IK HEB GEZEGD.

De Redactie is voltallig bijeen (adres Koornmarkt 62 waar Uw bijdragen voor „De Spiegel” steeds gaarne worden ingewacht) of misschien is het de Redactie heelemaal niet en is het ook heelemaal niet op de Koornmarkt maar ergens anders.

Onze teekentafels en boeken, onze teekenrollen en het theecomfoor zijn op een handkar hierheen gesleept. En nu zitten we met z'n allen vlak op elkaar, maar het is tenminste warm. Warm? — 't is een broeikasje meneertje!

Zegt mijn vriend Karel opeens: „Van broeikassen gesproken, moet je hooren, zoowat twee jaar geleden loop ik door de hoofdstraat van Bogota, zoo tegen den avond als het een beetje koel geworden is doet iedereen dat, je kijkt een beetje naar de meisjes en de winkels, wel — het is het prettigste uurtje van den dag. De Estrada di Colombo dat is die hoofdstraat gaat nog al flink op en af, al leer je op school ook da Bogota op een hoogvlakte ligt. Aan het eind van de straat als je het laatste heuveltje bent overgeklimmen gaat het zoo steil bergaf dat ze er trappen moesten maken — groote, breede trappen — vijfhonderd treden naar beneden. En onderaan is de boulevard, helverlicht door de lichtreclames van de talloze kroegen en dancings die er aan liggen. Twee rijen ceders scheiden den rijweg van de breede wandelpaden. Naast de boulevard, maar zelfs in het ondergaande zonlicht ontstuimiger en breeder, ligt de Coritza. Onvermurwbaar stroomt zij Westwaarts.

Ben je wel eens op een zomeravond, nog voor de zon onder is, langs de hoek van de Phoenixstraat en Binnenwatersloot gekomen? Allicht, niet waar. Welnu de menschen in Bogota deden hetzelfde als de Delftenarendie, uitgerust van een zware dagtaak zich verlustigen in het kleurspel der ondergaande zon en de activiteiten van de Spoorwegen. 't Is te zeggen ook zij deden niets; hadden hun armen over de granieten balustrade gelegd of zaten er op en tuurden over het water, dat bedrijvig kolkt en bruisst, of naar de zon die om dien tijd verstoppertje gaat spelen achter de toppen van de Sierra Tassa. Wezenloos staren zij over het water terwijl beneden hen het vuil der stad uit de riolen de stroom in golft. Nee, ik vond het daar nooit aangenaam. Liever volgde ik de boulevard stroomopwaarts tot buiten de stad waar ik niet slechts met het oog, maar ook met neus en oor het afscheid van de dag genieten kon. Om kort te gaan ik visch dien avond een klein meisje uit de rivier, hoe het er ooit in gekomen is weet ik nu nog niet. Toen ik haar bij een naburige villa naar binnen gebracht had en ze weer een beetje bij begon te komen zag ik het pas... het was een klein Chinees meisje. Het bleek het dochttertje van een rijke Chinees te zijn die vlak in de buurt woonde en zoo ben ik dien avond bij de familie Wang te gast.

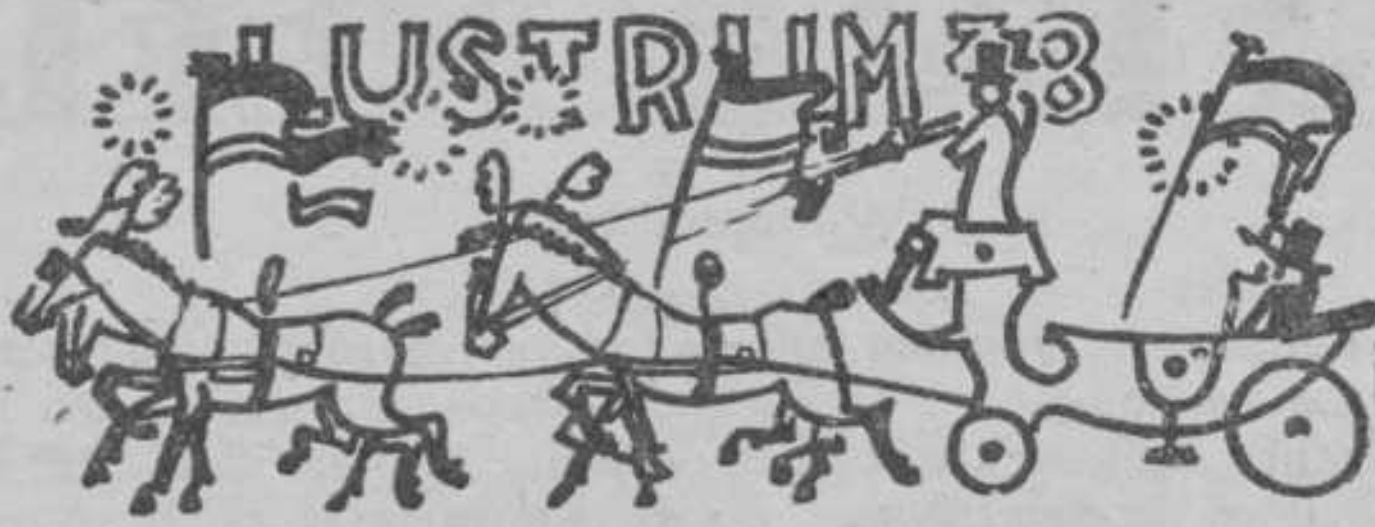
Nadat de eerste golven van dankbaarheid wat van mij weggeeft zijn voel ik me bij hen op mijn gemak. Er komen champagne en sigaren op de proppen; de gastvrouw verdwijnt naar de keuken en als bij tooverslag verschijnt er een uitgelezen soupertje van het geraffineerdste van wat een verfijnde keuken als de Chineesche vermag.

Al pratende ontdek ik in mijn gastheer een verwoed botanicus, die zich al jaren toelegt op het kweken van die soorten zeldzame orchideeën die alleen in de moeraswouden langs de Amazone voorkomen.

Je begrijpt dat hij verheugd is een nieuw slachtoffer te vinden waarop hij zijn enthousiasme kan botvieren. Is het immers niet zoo, dat men in de naaste omgeving van zulk een verwoede geestdrift een breede zône van gedesinteresseerdheid of zou ik moeten zeggen, oververzadiging aantreft juist op dat gebied waarop die geestdrift zich richt?

Samen loopen wij dus de snikheete kassen door en één voor één toont hij mij de meest zeldzame en wonderlijk mooie exemplaren, resultaten van jaren toegewijd experimenteren. Tot wij aan het eind van de kas, in een afgeschoten ruimte, komen en mijn gastheer mij wijst — in een hoek staat zij: meer dan een vuist groot, fel paars, zwart en bruin zijn haar kleuren, zij is fascinerend. Uit het donkere hart schijnen twee groenachtig fluoriscerende oogen naar mij te staren. De vorm is grillig, de geur ongekend. Mijn gastheer doet een stap naar voren en breekt haar voorzichtig, teeder haast, van het wankele steeltje en met de vriendelijke glimlach nog steeds om de lippen, maar de schitterende oogen op zijn schepping gericht, reikt hij haar aan mij over en zegt: „Ik ben U altijd nog iets schuldig”.

V. G.

Lustrum 1998.

Het had lang geduurd.

Jaren waren voorbijgegaan — lange jaren waarin veel gebeurde en een ieder meende dat hij verschillende heel bijzondere bijzonderheden wel nooit zou vergeten, dat sommige voorvallen zijn leven zoozeer gewijzigd hadden, dat alle herinnering zou kunnen verbleeken, behalve die enkele speciale.

Maar het leven ging door en elke dag had een opvolger en alleen zijzelf veranderden; hun oogen veranderden, de dagen niet.

En toen besloten zij dan elkaar weer te zien.

Al vroeger waren groote plannen opgezet voor jaarlijksche bijeenkomsten en dies-feesten; maar Nek zat op zijn buiten-goed, afgesloten van de wereld, conservatief te peinzen en te ageeren tegen de vooruitstrevende realiteit en vele anderen, waarvan sommigen zelfs afgestudeerd, waren de wereld overgezworven en hadden in Nederland nauwelijks een „pied à terre“ meer.

Enkelen waren er, die zich in de groote steden verdienstelijk maakten bij technische ontwerpen en grootscheepsche plannen, maar zij, ach zij waren „vertechniseerd,“ hadden alles op hun rekenlat uit- en ingeschoven en bij hen was de meening gegroeid, dat techniek, of ruimer: wetenschap het leven maakte en dat succes hierin alles bracht wat men wenschte.

Maar nu dan eindelijk zouden wij toch bij elkaar komen; het 30ste lustrum van het Corps was voor ons wel iets bijzonders, er waren tenslotte weinig dingen over, die ons interesseerden, werkelijk levendig interesseerden.

Politiek, huwelijk, handel, begeerte naar kennis; wij hadden allen ons aandeel hierin genomen en er toe bijgedragen; natuurlijk we waren niet blind geweest voor de dwang tot activiteit en belangstelling die de wereld ons had opgelegd. Maar dit alles was eenigszins bezonken en gekalmeerd.

We prefereerden 's avonds om elf uur een kopje koffie, een laatste pijp en twee pantoffels boven de voortzetting van wat ons op dat oogenblik geboeid hield. We waren geneigd tot meditatie, tot wandelen met een kalme groote hond en schepten genoeg in een autoritje.

En alleen eigenlijk wanneer we in de keuken toevallig den melkboer met de meid op zijn knie betrapten, of een oude foto bekeken, schoot even door ons heen, hoe bezig we vroeger waren geweest en eigenlijk ook, hoe onmogelijk.

Nek was aan huis gebonden en daarom zouden we met de goede gewoonte breken en de Corps-dies op zijn buiten vieren.

Droogfiets, Polletje Piekhaar, Knie, Striptyt en Woepie kwamen in een groote wagen met chauffeur, Houtouw in een rijtuig om in de stemming te komen.

„Trek je jas uit en wees gezellig, man!“ was het eerste wat we hoorden, met de mekkerende lach van Woepie er achter aan.

Kromme gestalten meerendeels, in rok gekleed, kaal al soms, en verwonderd over elkaar...; er was vroeger al eens over gepraat hoe we er over zoo en zooveel jaar zouden uitzien; maar het was toch weer anders, dan we dachten.

We klopten elkaar op den schouder, vijgden uitgebreid en bekeken Nek's inrichting, toen plotseling de bel voor het diner geluid werd.

Wij schaarden ons achter de groote breede stoelen, aan den tafel waar de vorstelijke maaltijd zou worden aangericht. U weet wel, met damast, kristal, Bordeaux, gebraden eend en likeur en koffie na het fruit.

Door ons allen ging een schok, toen Nek, de gastheer, opstond en het woord verleende aan onzen president; door een ieder ging dezelfde schok, maar elkeen reageerde nog steeds verschillend.

Droogfiets haalde een groote peuk sigaar uit zijn zak en

zei: „Maak 't kort,“ waarop Nek van zijn stoel rolde van het lachen en iedereen, net als vroeger, verbaasd stond, wat er eigenlijk lollig was. Woepie begon te zingen „Zonder ouwe...“ en een onzer spichtigste leden zei: „Hè ja, dat is grappig.“

De butler kwam binnen en iedereen sprak onwillekeurig zijn gedachten in dezelfde woorden uit, zoodat, bijna in koor, de gedenkwaardige woorden door de zaal klonken: „De bonnen mijne heeren!“ En even leek het werkelijk of we, in plaats van op een landgoed, in een groote halfdonkere zaal zaten, bij tinnen kandelaars en bevende kaarsvlammen en we aan het begin van alles stonden....

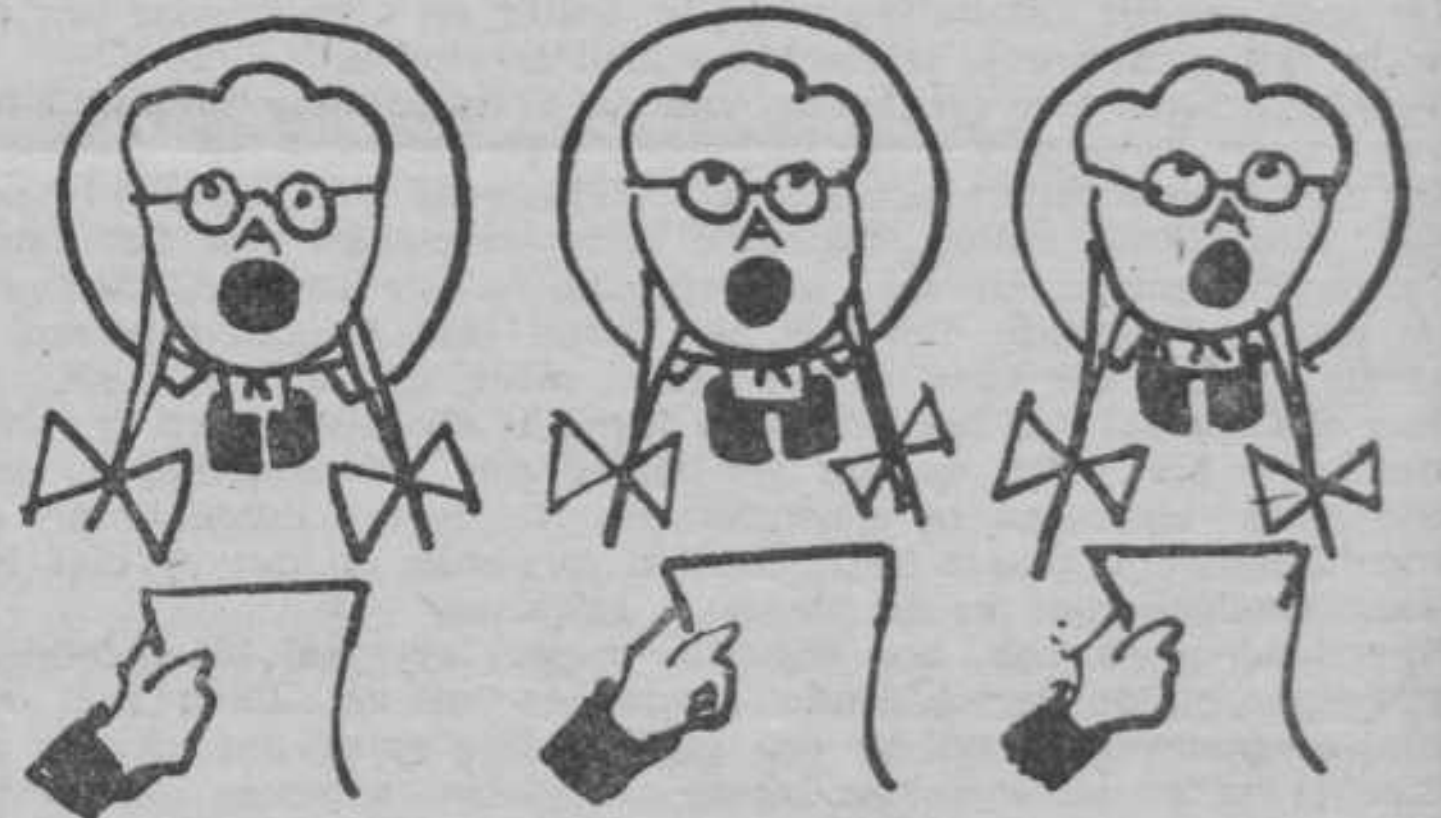
De president, wat gebogen en buitengewoon eerzaam in zijn te groot rokvest, was opgestaan en sprak: „Mijne heeren, waarom vindt juist deze dag ons bij elkaar en waarom is het niet een jaar geleden of morgen dat onze samenkomst is vastgesteld?“

Er werd lang en nadrukkelijk gehoest in den hoek, maar iedereen was zoo verheugd eindelijk te kunnen zitten, dat het verder stil bleef.

„Wel mijne heeren, deze dag is er een die wel nooit terug zal komen en als U vraagt waarom juist deze dag zoo uniek is, dan zeg ik U: dit is de dag van de viering van het derstigste lustrum van ons Corps. En triomfantelijk rondkijkend op grond van deze geweldige waarheid, waartegen inderdaad zelfs niet P..... (maar het zou onaardig zijn diens naam te noemen), iets in kon brengen, vervolgde hij: „Vergun mij, U te doen herinneren die gedenkwaardigen dag — wat ongetwijfeld niet noodig zal zijn, daar wij allen juist die dag samen, in goede gemeenschap gevierd hebben — U allen dan in elk geval deze blijde herinnering nog eens verlevendigd mee te geven; sta mij dus toe in vogelvlucht die luisterrijke rij feestdagen tijdens het twintigste lustrum voor de geest te roepen...“

Neen, waarde lezer, ik onthul U de toekomst niet.

Zij zal toekomst blijven tot het verleden is.

Het Delftsche Meisjeskoor.

Tegenover een bepaald soort muzikaal snobisme dat in onze geblaseerde tijden hoogtij viert kan men als argument eigenlijk alleen maar een voortreffelijk dilettantenconcert stellen. Het is de eenige waardige tegenpool van het aangegaapte wonder van de feilloosheid, bij de gratie waarvan de gemiddelde concertbezoeker zich in kunst kan vermeien.

Zondagavond 9 Maart zong het Delftsche Meisjeskoor. Wie binnen wist te dringen in de zalen van het museum Teta van Elven (die wel de sfeer bezitten voor dit musiceeren in kleine kring, maar niet de „acoustiek“), bemerkte aanstonds dat de welwillendheid en de toegeeflijkheid, die men als welkome gasten pleegt mee te nemen naar een uitvoering van amateurmuzikanten, volkomen overbodig waren. Men voelde zich kritisch gestemd door een mate van geschooldheid die onvermijdelijk een zekere pretentie meebrengt, en tegelijk ontwapend door de typische bekoring van het dilettantisme: de mengeling van onbevangenheid en geestdrift waarin men het karakteristieke van de liefhebberij herkent. Men kan zich weer eens overtuigen dat het „moment musical“ evenzeer uit deze liefhebberij kan ontspringen als uit een roeping.

Een koor dat een lans breekt voor het dilettantendom bewijst zijn waarde voor de muziek. Deze vorm van muziekbeoefening met zijn eigenschappen van zuiverheid en eerlijkheid stelt iets positiefs tegenover het gecoquetteer met beroemdheden waaraan men in de concertzaal zoo zelden ontkomt.

J. J. KROON.

LITERAIRE KRONIEK

Ik zal je niet bedelven onder de redenen en argumenten voor mijn langdurige stilzwijgenheid, want één woord, één begrip, één leven voldoet: Parijs. Parijs zoals je het niet kent van een zomerreisje of een verblijf van enkele weken, maar een alles omvattend medium, dat zich eerst om je voeten legt, ongemerkt omhoogkruipt en tenslotte als het meedoogenlooze drijfzand zich om je lichaam sluit, je armen vastgrijpt en een zware druk op je borstkas uitoefent. Op dit oogenblik realiseer je je pas het gevaar, maar 't is te laat, een korte strijd op leven en dood of liever om jezelf, een loome warme massa die je over de lippen gulpt, je keel verstopt en nog voor je de verstikkingsdood ondergaat, sluit de massa zich boven je hoofd en de vingertoppen die machteloos trachten het reddende houvast te vinden. En dan, ja dan komt de ommekeer: zoodra je meent de grens tusschen deze en de andere wereld overtreden te hebben, komt het leven terug, maar anders, volslagen anders. Je ademt, maar op een manier die geheel niet gelijkt op de wijze die je gewend bent, je duizelt van geluk dat je nog in leven bent al is het dan in een onbekend medium en je zakt dieper; het kan je niets meer schelen, integendeel, je beleeft en geniet het, en de enkele luchtbel die je nog laat opstijgen, zijn als deze brief die jullie laat weten dat hij nog leeft, maar onbereikbaar is en onbegrijpelijk.

Ik ben pas begonnen te leeren loopen en praten gaat al aardig. Ik heb nogal last van mijn eerste tand, maar dat zal niet lang duren. Vervelender zijn de kinderziektetjes, zooals mazelen en de bof, doch vooral roodvonk waarvan ik nog maar slapjes ben.

Zoo zie je, dat je in deze wereld weer dezelfde gedaante-ontwikkeling moet doorloopen, met allé gevaren en moeilijkheden. Om te vertellen over de gevaren die ik heb kunnen ontwijken is even langdurig als oninteressant. Ik wil je alleen vertellen dat de medische wetenschap erg ver gevorderd is en dat ze allerlei middeltjes ervoor hebben.

De Socprak is vele malen beter dan de lifflafjes die ons voor onfatsoenlijk lage prijs iederen dag worden voorgezet. De huisvesting is redelijk, de verwarming zéér matig, kan in ieder geval niet concurreeren met de Metro's, die iedere ochtend weer even behaaglijk is. Deze week komt er weer een „baisse de 5 %”, hetgeen het wondermiddel schijnt te zijn om een stervend Frankrijk er weer op te krijgen.

Ondanks zijn 45.000 studenten slaagt men er hier niet in om maar ook de geringste vorm van studentenleven te heb-

ben, zooals wij dat kennen. Als compensatie zoekt men 't vertier in een „boite-de-nuit" of wel bij zijn intieme vriendin, die met andere verantwoordelijkheden (!) ook die voor de ménage op zich pleegt te nemen, onder 't motto: wat 't zwaarste is moet 't zwaarste wegen.

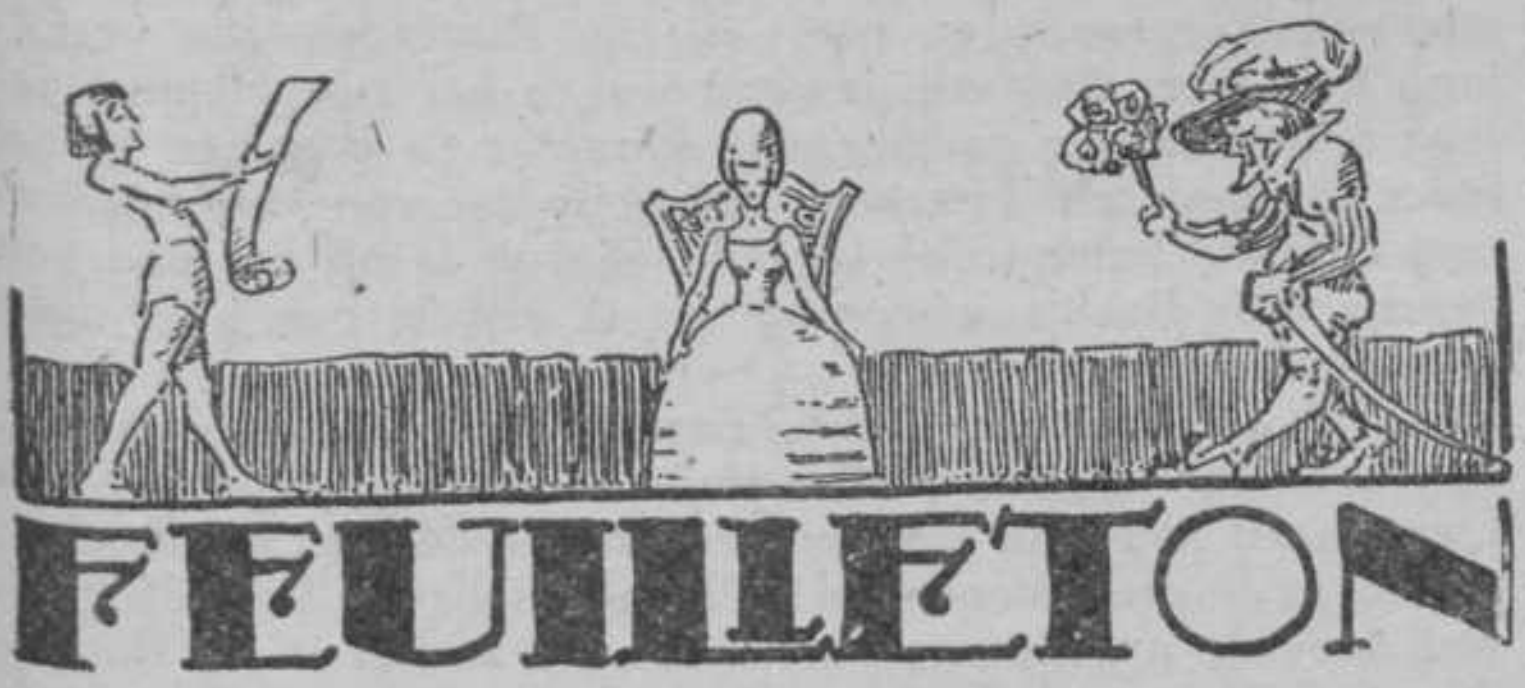
Verder is 't hier koud, armoedig en slonzerig, in schril contrast met de mooie boulevards en bezienswaardigheden, die (tevergeefs?) trachten de herinnering aan het roemrijke verleden te bewaren.

Frankrijk, en Parijs in 't bijzonder, is rot, door en door rot. Niet alleen de ambtenaren, maar iedereen. 't Begint met de portier die je op allerlei manieren probeert op te lichten, vervolgens de bakker die je zonder commentaar (zwart) brood verkoopt tegen de dubbele prijs, de krant die vol staat met corruptie-, moord-, verkrachting- en politieke zwendelarijverhalen en wel in een veelvoud die zelf voor een stad als Parijs groot is, de slechte maaltijden voor exorbitante prijzen, de goedkoopte van bijna iedere vrouw waar je mee in aanraking komt, de leegheid van de gesprekken die je vol tintelende Fransche geest en humor dacht, de wanhopige levensbeschouwing van iederen jongen Franschman, die geen sprankje hoop meer op iets beters heeft. Allemaal dingen die je pas opmerkt als je hier enkele maanden bent en nog weer later pas goed met elkander in verband brengt en realiseert.

Waar ligt dan de bekoring van dit land? Waar 't lag, vroeger, is een ieder welbekend. Nu is 't voor een buitenlander in 't zich afvragen waarom een land, en een volk vooral, in zoo'n korten tijd totaal te pletter kan loopen. Vooral 't volk, want 't land is nog even rijk als voorheen, maar er wordt over algemeen te weinig gewerkt en materiaal is onvindbaar.

Uitgaande van de gedachte dat in de studeerende jeugd een criterium is te vinden voor de toekomst van Frankrijk, ziet deze laatste er al bijzonder slecht uit. De gemiddelde student heeft geen geld en geen kracht om volop te studeren. Materieele problemen eischen misschien 50 % van al zijn tijd en energie. Slechts de hoogleeraren en hun assistenten werken hard en zelfs harder dan in Nederland. Mijn eigen „patron" begint 's morgens stipt om 9 uur, déjeuneert op het laboratorium en vertrekt nimmer voor 10 's avonds. Maar degenen die — zooals 't heet — de toekomst hebben, schijnen zich van hun verantwoordelijkheid bitter weinig bewust te zijn. Genoeg van deze existentialistische kost (naar mijn ervaring kost van pessimisme en wanhoop, ondanks de pogingen van anderen om er nog een positieve gedachte in te vinden).

R. R.

Het lijk in de zuurkast.

(Lezer, wij waarschuwen U dat ons verhaal ten einde loopt: op zichzelf is het van weinig belang of U van het voorafgaande iets begrepen hebt. Maar nu waarschuwen wij U en adviseeren U alsnog met het lezen van deze feuilleton op te houden. In het volgende zal de dader n.l. uiteenzetten wat hem tot deze moord gebracht heeft. Sprekend tot de Corpsleden van het jaar 2047 zal hij daarbij misschien dingen zeggen die ook op U van toepassing zijn — de hemel beware er ons van dat U aan U zelf ging twijfelen!).

„Ik heb de zwaarste straf ondergaan die een moordenaar zich denken kan. Ik werd veroordeeld tot het observeren van menschen. Ik werd veroordeeld op de Societeit Phoenix te blijven tot er van de oude gebouwen van 1947 geen steen meer op de andere zou staan. Daarom zal ik nu spoedig verlost zijn, want ik heb gehoord dat jullie een recreatieflat gaat bouwen op de plaats waar nu het archiefhuisje nog staat.

En nu ga ik mijn verhaal vertellen. Want het is goed nog éénmaal te praten over het verleden, alleen om het praten. Niet omdat ik jullie iets leeren wil, of dat ik het zoo gezellig vind. Straks zal ik naar buiten gaan en de sterren zien en zij zullen mij meer zeggen dan al jullie welwillende gezichten, al die onbenullige bleeke vlekken die zoo gretig mijn woordenstroom absorbeeren.

Laten wij elkaar niet misverstaan: ik haat jullie. En dat niet

omdat je alles wat aan de oude Societeit herinnerde hebt weggevaagd door er chroomstalen meubelen in te voeren, en indirecte verlichting, en draaideuren en televisieapparaten. Dit alles was te voorzien. Maar misschien was ook dat andere te voorzien, dat andere waarom ik jullie haat: misschien was ook in 1947 al te voorzien dat eens de tijd zou komen dat corpsleden vanaf hun intieme „table for two" een voorbijgaande bediende „Ober!" zouden toeroepen. En ook al was het te voorzien geweest, mijn straf zou er niet lichter om zijn geworden. Het ergste is het mee te maken. Het ergste is dit alles zich te zien ontwikkelen week in, week uit, jaar in, jaar uit".

(Werkelijk, wat deze man vertelt wordt wat onsamenhangend. Medelijden met zichzelf is hem trouwens ook verre van vreemd. Wij vragen ons dan ook af of wij zullen voortgaan met hem au sérieux te nemen).

„Soms, aan het eind van een evolutiereeks, doen zich monstervormen voor: de vertwijfelde pogingen van de natuur om de soort voor uitsterven te behoeden. Het Corps, zooals het nu is, is zoo'n monstervorm — maar de dood van het Corps wordt er niet door uitgesteld.

Het huidige Corpslid heeft van het Corps een klucht gemaakt, een comediespel waarbij zij hoogst serieuze smoelen trekken. Zij spelen hun rol. In de groentijd en na-groentijd leeren zij de geheele Corpsscitechismus zóó maar uit hun hoofd. Dan gaat het belletje en samen met hun plankenkoorts treden zij voor het voetlicht en probeeren het nèt zoo te doen als het vroeger gedaan werd. Het staat alles in het boekje. En het was mijn straf dat ik in de loge moest zitten en het moest aanzien. Soms heb ik gezegd: dit lijkt er op, en die man speelt wel overtuigend. Maar het was altijd imitatie: imitatie-houding, imitatie-stijl, imitatie-persoonlijkheid, imitatie-enthousiasme, ja zelfs imitatie-dronkenschap.

Van alles wat ik van jullie heb meegemaakt is er nog niets „echt" geweest.

En daarom zal ik nu het verhaal vertellen uit den tijd „dat het Corps nog echt bestond". En daarna zal ik U alleen laten met Uw speelgoed en Uw primeur".

(slot volgt).

Of hoe U proza- of poëziebijdragen voor
De Spiegel moet maken.

Proefles uit onze nieuwe cursus.

Les I:

de B

Barendrecht-bromvlieg-bretels-broodgraan-boezeroen-
Bureau Bijzondere Rechtspleging.

Inspiratie zoekt U nimmer vergeefs in Van Dalen's Hand-
woordenboek, hoort U maar:

1. Burgerlijke visie:

Boezeroen, Barendrecht en broodgraan uitgangspunt voor
een pastorale.

Bromvlieg, bretels en bureau leveren de associaties: warme
zomerdag-directeurskamer-secretaresse-enz.

Bijzondere; hierbij denkt U aan een gewoon aardig verhaaltje,
bij Rechtspleging aan een vechtpartij.

Maar U bent Corpslid en dat verandert één en ander aan-
merkelijk dus:

Boezeroen, de gedachten die bij dit woord ontstaan onder-
drukt U snel of U schrijft een sonnet vervolgens gaat U over
op:

Barendrecht: Aha! — padiner.

Broodgraan wekt dit woord in het geheel geen gedachten
bij U op, danwel slechts banale zooals: toen ik ondergedoken
was — of — distributiebureau — of — koffietafelen met al
mijn clubgenootjes — of — de vogels voeren als er sneeuw
ligt — dan behoeft U zich daar totaal geen zorgen over te
maken (over Uw I.Q. zegt dit niets L.P.).

Aardiger is de gedachte aan een simpele klankassociatie bij-
voorbeeld: broodgraan — uit het lood slaan — blootstaan —
te woord staan — enz.

Bromvlieg, hierbij denkt U natuurlijk aan de Vogel Phoenix,
omdat er echter pas al zooveel over te doen en te denken
geweest is, snijdt U deze gedachtenrups snel de pas af.

Bretels, dit woord kan b.v. de volgende gedachtenreeks op-
wekken: Amerikaansche film — Bestuur Sociëteit Phoenix,
om dezelfde reden onbruikbaar.

Met Bureau Bijzondere Rechtspleging hebt U gewoon pech
met prikken gehad, links laten liggen!

Duidelijk blijkt dus broodgraan het aangewezen uitgangspunt
te zijn voor Uw bijdrage, daar gaat ie dus. . . . echter
nog één opmerking: U vooral niet blindstaren op broodgraan,
boerderij of i.d., concentreert U zich volkomen op uit het lood
slaan, blootstaan en te woord staan.

Voorbeeld I.

(Motto: ieder kunstwerk ontstaat door een verbinding van
inspiratie en logisch denken).

Het Corps is uit het lood geslagen.

Waarom?

Omdat het bloot staat.

Waarom staat het bloot?

Nergens aan, het staat bloot zonder meer, het staat daar
bloot in de koude winterlucht gelijk den mensch, die wel zijn
kleederen niet ontberen kan om hem warm te houden, maar
die toch koud en dood zou zijn, kwam niet de hitte uit
hem zelve.

Zoo kan het Corps niet leven zonder de vurige geestdrift
zijner leden, zonderopofferingen, zonder ter zijde stelling van
persoonlijke belangen, zonder stofwisseling!

De stofwisseling van het Corps is de bestuurswisseling van
Commissies en Ondervereenigingen.

Van duizenden leden verdringen zich honderden om in de
voorstes gelederen een vlammend ideaal, een nieuwe toe-
komst tegemoet te dragen, bereid het offer hunner geestdrift
op het steenen altaar aan de Phoenixstraat de nekslag toe
te brengen!

Gelooft U het?

De Redactie deelt mede dat haar Griffier en haar oudste Re-
dacteur het voornemen te kennen hebben gegeven uit de
Redactie te treden.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

Cultus der Passionen.

Gebruik makend van de natuurlijke dispositie van ons volk
voor het oratorium, heeft een aantal dirigenten het vertolken
van Bach's Mattheus passie, gedurende de laatste decennien,
tot een ware cultus verheven. Zoo bezitten vele steden een
eigen, jaarlijksche opvoering, en bij de reeks Amsterdam,
Naarden, Den Haag, Zaltbommel, Twenthe en vele anderen,
heeft zich in deze Paaschtijd een nieuwe naam, Rotterdam,
gevoegd.

Dit nu is op zichzelf niets bijzonders. In de afgeloouen jaren
immers, konden we reeds constateeren dat het aantal uit-
voeringen steeds groeide en dat verschillende musici het pu-
blik het lijdensverhaal opdisten, liefst op een wijze welke
afweek van wat men op dit gebied gewoon was. Dit laatste
verschijnsel ligt in de aard van de passie zelf en in de veler-
lei mogelijkheden van uitleg van Bach's intensies.

In 't algemeen kunnen we zeggen dat de Mattheus Passion
een duidelijk dubbel aspect heeft, namelijk het liturgisch-reli-
gieuze en het muzikale. Twee aspecten welke in dit werk
vanzelfsprekend niet zonder elkaar te denken zijn. De gang-
bare vertolkingsopvattingen nu, leggen het accent ergens
tusschen deze beide polen in. In oorsprong bevond het zwaar-
tepunt zich zeker dicht bij het religieuze (Bach voerde het
werk in een kerk, doch met gebrekkige krachten uit), maar
sedert de herontdekking van het werk een honderd jaar later,
waarbij het door Mendelsohn aan het publiek werd gepre-
senteerd, ontwikkelt zich de tendens de passie in de concert-
zaal te houden en de muzikale kwaliteiten aan het licht te
stellen. Zonder twijfel mogen we de uitvoering onder Mengel-
berg het laatste woord in deze noemen. Deze dirigent legde
het volle gewicht op de muzikale inhoud en poogde door een
technische, virtuoos en volmaakte vertolking de religieuze
intentie op zijn publiek over te dragen. Nochtans blijven
we hier spreken van toehoorders eenerzijds en uitvoerenden
anderzijds, welke zich vis-à-vis bevinden in de daarvoor
bestemde concertzaal. De appreciatie van het publiek gaat
daarbij uitsluitend af op de prestaties van hen, orkest en
solisten.

Zeer gelukkig heeft daarnaast een groep dirigenten het litur-
gisch karakter van de passie ten volle onderkend en het
werk van de aanvang af in een gewijde ruimte doen ver-
klanken. Daarmee was het accent in belangrijke mate naar
het religieuze verschoven. Welnu, Bertus van Lier is een
stap verder gegaan en heeft in zijn Rotterdamsche vertol-
king nog meer dan wij gewend waren het zwaartepunt ge-
legd op het zuiver godsdienstig karakter en daarmee op het
lijdensverhaal zelf. Het komt mij voor dat van Lier's opvat-
ting een zoo belangrijke schrede vooruit is op het pad van
begrip voor Bach's schepping dat ik enkele beschouwingen
gerechtvaardigd acht.

Met het vooropstellen van Christus' lijdensgeschiedenis zelf,
valt het volle licht op den persoon van den evangelist. Van
Lier plaatst hem dan ook zoo centraal en belangrijk mogelijk,
dat is, op de preekstoel. Een volkomen logische daad die zoo-
wel door de prominente plaats van de kansel in de Rotter-
damsche Koninginnekerk als door de ongeëvenaarde vertol-
king van den evangelistenrol door Peter Pears, deze opvoe-
ring tot een gebeurtenis maakt.

Hier is de evangelist vooral niet de net gekleede figuur die
zich op zijn beurt uit het rijtje solisten verheft om van een
blaadje papier zijn rol te zingen, maar een imposante figuur
met alleen een groote bijbel voor zich en wiens stem tot allen
in de kerk door dringt van onder het majestueuze klankbord.
De tweede belangrijke fase is de uitvoeringspractijk van de
koralen. Hier geen koor dat zich op ijdel handgebaar van den
dirigent als één man verheft om den luisteraar te ontroeren
door technisch raffinement in samenhang en klankverhouding.
Neen. Afgaande op de eigenlijke beteekenis der koralen als
stem der reflecteerende gemeente die de gevoelens van de
beschouwende wereld vertolkt, laat van Lier deze gezangen
opklinken van uit de kring der toehoorders zelve. Onbepaald
waar dit geluid ontstaat, vult het de geheele kerkruimte en
de daarop ingestelde luisteraar bespeurt zich zelve één te
voelen met deze zang. Hij vermoedt niet de plaats van het
koor en waar het gezang vandaan komt, tot hij begrijpt dat
het uit hemzelf opstijgt. Zoo dit de juiste instelling van dien
luisteraar is, is het dan ook niet juist om de koraal zingende
koren tusschen het publiek te plaatsen? Uiteindelijk zal het
publiek zelf die plaats moeten innemen en dat is naar ik meen
ook de vurige wensch van Bertus van Lier zelf.

Vervolgens de aria's. Wel, zij worden gezongen door een
stem, ergens, wáár dat doet er niet precies toe. Maar niet
naast de in het drama actief optredende personen van Chris-
tus, Judas, enz., welke van Lier als eenigen de plaats laat

behouden die wij tot nu toe gewend waren. De aria's worden ergens gezongen, zijwaarts, liefst met zoo bescheiden mogelijke begeleiding in de onmiddellijke omgeving van de stem. Het koorwerk wordt verricht door een vijftal groepen, onderscheiden naar hun beteekenis. De Turba koren, welke de actieve passages uit het bijbelverhaal vertolken, de beschouwende koren en de koralen zijn gescheiden en de beide eersten in tweeën verdeeld. Ook de twee door Bach voorgeschreven orkesten zijn volledig zelfstandig met elk een eigen cimbal. Uit hun middens komen groepen solisten voort ter begeleiding van de aria's.

Het blijkt dus dat het plaatsen van personen en groepen elk op hun eigen plaats, leidt tot een gedifferentieerder en ingewikkelder apparaat dan gebruikelijk. Hier nu ontstaat een, vooralsnog, opvallende tegenstelling. Om het werk eensdeels zoo veel mogelijk recht te doen wedervaren worden koor en orkest zoo veel mogelijk gedifferentieerd, hetgeen anderendeels tot gevolg heeft dat de technische moeilijkheden, niet in het minst van den dirigent zelf, sterk stijgen. In een inleidend artikel in het Orakel van 7 Maart stelt van Lier de vraag of deze bezwaren het werk niet zoo zullen beïnvloeden dat de schoone bedoelingen verloren gaan. Zeer zeker kunnen we den dirigent geruststellen. Te meer daar de moeilijkheden zich door de practijk der komende jaren zullen laten overwinnen en wat in de loop der tijd ontstaat zal dan weer uitsteken boven dat, wat wij thans gewend zijn. In de overtuiging dat — wil de Mattheus passie de luisterende werking van de Christushistorie middels de muziek op den toehoorder overbrengen — dit alleen kan geschieden door musici welke zelf in de eerste plaats overtuigd zijn van de religieuze importantie van een uitvoering, werkt van Lier voor zoovermogelijk met dilettanten. (Hierbij zij niets kwaads gezegd van de muzikale kwaliteiten van beroepsmusici, maar wel van een voorkomend tekort aan interesse van de te maken muziek).

Zeer terecht worden dan ook zeer groote kunstenaars op de belangrijke posten gesteld. Ik noem slechts het Sweelinckkwartet welke met clavecymbel den Christus figuur begeleid en nogmaals Pears (zong ooit een evangelist schooner en oprechter de ontroerende woorden ten aanzien van Petrus: „und ging heraus und weinete bitterlich?“), zonder nochtans anderen te kort te willen doen.

Verder kan ik niet op deze ééne vertolking ingaan, en wil slechts hopen dat van Lier de ingeslagen weg vervolgt. Het komt mij voor dat deze waardige en oprechte wijze van musicieren er één is die bij uitstek de belangstelling der studenten verdient.

Ten slotte nog één opmerking. Nu er aan de executanten bepaalde voorwaarden worden gesteld; mag dan ook niet een zekere instelling van het publiek verwacht worden? Vóór mij zat een dame. Aan het eind van de laatste bas-aria begon ze met haar tasch te knippen en terwijl de sopraan voor het laatst zingt: „für einer Leiden tausend Dank“ zette zij, — de dame — haar hoed op (met hard groene voile). Laten we hopen dat zij als eerste de tram bereikt heeft. Wij willen haar nooit terug zien.

F. W. DE VLAMING.

Interacademiale Scherm- en Bokswedstrijden.

Het Bestuur van de D.S.S.G. & A.V. „Odin“ maakt bekend dat de Interacademiale Scherm- en Bokswedstrijden op 27 en 28 Maart te Utrecht zullen worden gehouden in het Gebouw voor K. & W. op de Mariaplaats.

De leden kunnen hiervoor op de volgende wijze van hun activiteit blijk geven:

- 1°) Deelname aan de personeele floret-, sabel-, of degenwedstrijden, welke open gesteld zijn voor ieder die in staat is een partij te trekken.
- 2°) Deelname aan de bokswedstrijden.
- 3°) Deelname als supporter om de Delftsche Equipe's toe te juichen en ter demoralisatie der tegenpartij.

Het programma der wedstrijden is:

27 Maart 9 uur: Equipe floret,
personeel floret en degen,
equipe sabel.

28 Maart: vervolg equipe en personeel sabel.

Nadere inlichtingen en opgave voor een der genoemde categorieën worden verstrekt resp. kunnen worden gedaan voor 21 Maart a.s. bij den secretaris.

Namens het Bestuur,
R. F. P. ROELL, Secretaris.

D.S.M.G. „Apollo“.

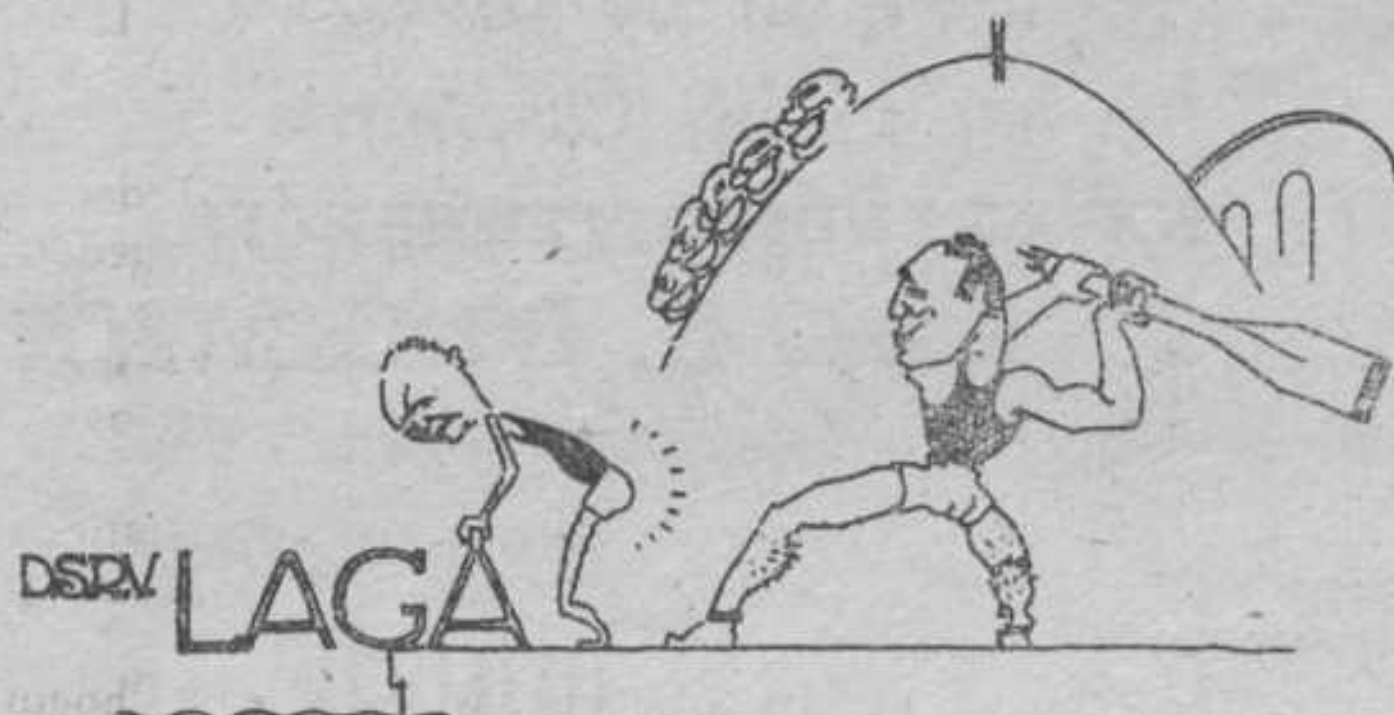
Namens het Bestuur van het Delftsch Studenten Muziek Gezelschap „Apollo“ maak ik bekend dat de kaartverkoop voor de uitvoering en het bal op 28 Maart a.s., zal plaats vinden op 24, 25 en 26 Maart in de Voorzaal van de Sociëteit „Phoenix“.

Maandag 24 Maart kunnen eerstejaars hun kaarten komen afhalen, Dinsdag en Woensdag de ouderejaars.

Men dient bij zich te hebben:

- f 4,— per Souperkaart;
- f 0,50 per treinkaartje Delft-Rotterdam;
- f 0,50 „ „ Rotterdam-Delft;
- f 2,— per Ploeterijkaart (vervoer inbegrepen).

Namens het Bestuur,
de Directeur.

Fuifroeiërs!

Ook U wordt weer op het water verwacht. „Laga“ is gereed om U te ontvangen. Het materiaal van „Laga“ is practisch weer geheel op peil. Een menigte booten ligt voor U klaar. Er zijn voldoende riemen, zoodat 2 fuiftubs en 2 fuifvieren tegelijk uit kunnen, behalve dan nog de verschillende sciffs, die heelemaal in orde en allen van riemen voorzien zijn.

Wanneer U de proef voor de gladde sciff hebt afgelegd kunt U weer in de double-sciff, „Lou-Lou“ roeien.

Wanneer U enthousiast bent kunt U gaan vieren in de overnaadsche vier, en indien U daar goede vorderingen in maakt zal „Laga“ een gladde vier voor de fuifroeiërs beschikbaar stellen.

Tóont Uw enthousiasme en meldt U bij één der Hoofdinstrueteurs, opdat zij U indeelen en aan een instructeur toewijzen.

Als Hoofdinstrueteurs zijn benoemd de Heeren:

R. E. Laarman,
J. N. van Hall,
F. R. Insinger.

Als instructeurs zijn benoemd de Heeren:

J. H. Keyser,
A. N. Neuman,
K. A. Biegman,
W. H. Verloop,
D. E. Hageman,
P. van Leeuwen,
H. J. Brinkhorst.

De Commissie tot beoordeeling der capaciteiten van fuifroeiërs, de z.g. „Proefcommissie“ heeft zich als volgt samengesteld:

K. F. Valken, President.
O. J. van der Vorm, Secretaris.

benevens de Heeren:

R. E. Laarman,
E. H. van Broekhuizen,
J. W. Gooze Zijl,
H. A. Röell,
F. M. van Gogh.

Namens het Bestuur der D.S.R.V. „Laga“,
J. W. Gooze Zijl, Commissaris B.

De Commissie uit het Eerste-jaar heeft zich op 25 Febr. j.l. als volgt samengesteld:

R. Hoesen,	president
W. E. Roëll,	secretaris
P. Haverkamp Begemann,	thesaurier
H. Koops,	commissaris

Namens de Commissie,
W. E. ROELL, secretaris.

Dinsdag 25 Maart a.s. stelt het Bestuur van de D.S.A.F.V. zich voor een speciale filmavond te houden, in de bovenetzaal van de Sociëteit „Phoenix”, aanvang 20.00 uur.

Het programma omvat eenige gekleurde Canadeesche geluidsfilms, en een hervertooning van „Trouvaille”.

Namens het Bestuur,
S. I. VAN SLOOTEN, Secret.

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek,
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.

Voorheen en thans:

„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans”

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN **B. OLIEMANS**

Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

Fa. H. C. JANSSEN
Noordeinde 38-40 - Delft

**Stalhouderij en
Luxe Autoverhuur**

Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.
Dag en nacht geopend.

Taxibedrijf

Telefoon 499

N.V. CEMSTO

Schoonmaakbedrijf

Glazenwasscherij

Dagelijks inw. schoonhouden
van gebouwen

Vrijenbanschelaan 22-24
Telefoon 1020 - Delft

ONTVANGEN

**BORSALINO-
HOEDEN**

J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31 Tel. 591

CORPSLEVERANCIER.

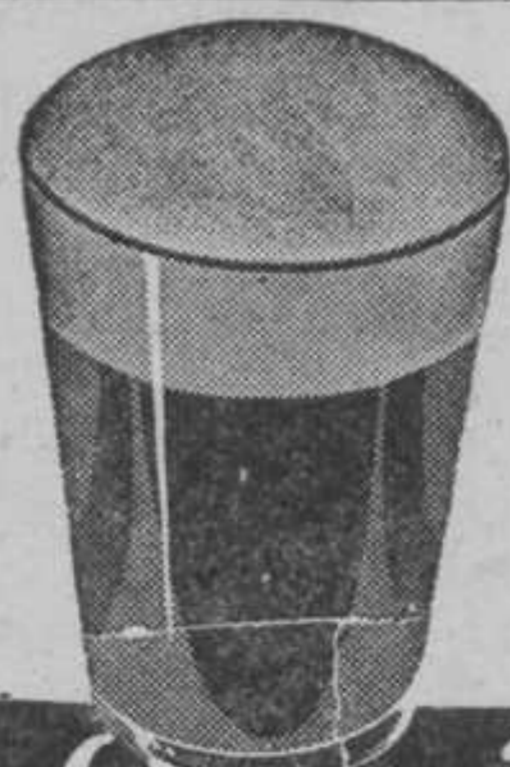
„**OMEUFA**”

**SOCIETEITS
INTERIEUR**

Adres: Choorstraat 28

Telef. 2382 - Delft

ÉÉN **VOOR DEN ETEN**
“OUDE VLEK”
DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ & VLEK & CO DELFT

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

Stoomblekerij
Chemische Wasscherij

„**OZON**”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

Fotograaf ...

KOORNMARKT 72

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagentschap: J. T. POST

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92